

a

b

c

Keramična šola Fr. Kralja: a) krožnik, b) in c) arhitekturni ornamenti

»Nekaj sem ti pozabila povedati,« je dejala z obotavljajočim se glasom mati. »Danes popoldne so te trije iskali.«

Mrzlo ga je spreletelo. Vendar se je obvladal in ostal miren. Z rahlim očitkom je zvenel glas.

»Čemu mi niste prej povedali?«

»Nisem mogla... Zdaj mi ni več dalo miru.«

»Kdo so bili?« je vprašal sin naglo iz napete nestrpnosti, ko je videl, da mati tudi zdaj odlašaja besedo.

»Niso povedali imena. Ne poznam jih ne jaz ne kdo drugi... Črni so bili; zdaj več vse.«

Kakor da je ob tej besedi izginil ves strah, se je sin nasmehnil.

»In potem?«

»Vprašali so po tebi. Ko smo dejali, da te ni doma, niso hoteli verjeti. Vse so pregledali po sobi... Dejali so...«

»Kaj so dejali?« je prijel sin mater za roko in ji gledal v oči, da bi iz njih bral vso izpoved.

»Da ne smeš ljudem govoriti po naše... Tako, kot sem te jaz učila. Ne smel bi... pa saj več... Moj Bog, sem dejala, kaj sem jaz kriva? Moj Bog, sem dejala...«

»To je vse?« je dejal duhovnik pol zamišljen.

»Ali ni dovolj?« je vzkliknila mati in pogledala v sinov obraz, ki ga ni umela. »Ali ni dovolj?«

Duhovnik ni čutil materine bolečine. Imel je svojo. »To bi hoteli!« mu je planila kri v lica. »To bi hoteli!« je ponovil in čutil, kako močno mu bije žila.

»Čuvaj se!« je prosila mati. »Pri Zveličarju te prosim!« je nategnila poteze v bridek izraz.

Sin pa je stal sredi sobe in gorel iz svoje notranjosti. »Mati!« je opominjal. »Mati!«

Nato je planil k mizi in pokazal z iztegnjeno roko v Križanega: »Komu sem obljubil pokorščino? Temu ali njim, ki so pagani? Mati, oni so pagani! Ali bom učil, da me nihče ne bo razumel, da bo vsaka beseda padla na kamen, ali bom učil v živi besedi? Če bi Kristus prišel na svet, bi šel prvo svojo pot v Istro in bi pridigoval in pel v našem jeziku. Iz vrvi bi spletel bič in pognal iz cerkve tiste, ki mu služijo kot papagaji. V živi besedi bom učil, kakor jo je Bog dal, naj me zato ubijejo! Amen!«

»Amen!« je dejala mati in nagnila glavo, solza ji je kanila v naročje. Ni mogla reči nič več.

Sin se je bil razburil, da je moral sestiti. Ko se je dvignil, je bil blede. Stopil je do matere in pogladil njene sive lasé preko čela.

»Mati, ne vznemirjajte se! Vaš sin ve, da more Bogu in narodu koristiti le živ in ne mrtev. Lahko noč!«

Mati ga je poljubila na čelo in se s hvaležnim pogledom poslovila.

* * *